

[Boligministeren.]

der i en vis udstrækning gælder forskellige regler om regionplanlægningen i og uden for hovedstadsområdet. Hovedstadsområdet har en ganske særlig struktur med en stor befolkningskoncentration på et forholdsvis begrænset areal og rummer en særlig problematik med hensyn til områdets fortsatte vækst. Det har derfor været ønskeligt, at regionplanen for hovedstadsområdet ikke blot indeholder retningslinier for arealanvendelsen, men også for den mest betydende sektorplanlægning samt en tidsfølgeplan. De foreslåede bestemmelser om regionplanlægningen uden for hovedstadsområdet indeholder ikke et sådant oplæg til en mere intens økonomisk/fysisk helhedsplanlægning for regionen. En del af bestemmelserne i de to lovforslag bør dog være ens. Det gælder bl a. offentliggørelsesreglerne. Det er derfor min hensigt at stille enkelte ændringsforslag til det særlige lovforslag om hovedstadsområdet.

Efter at forhandlingerne med de kommunale organisationer om lovforslaget var tilendebragt, har jeg anset det for påkrævet i forslaget at indføje en særlig bestemmelse — § 19 — hvorefter boligministeren undtagesvis skal kunne overtage den kompetence til at afgøre konkrete sager efter bygge- og byplanlovgivningen, som efter de almindelige regler tilkommer en kommunalbestyrelse eller et amtsråd. I sidste uge havde jeg lejlighed til at bebude denne foreslåede bestemmelse, da jeg besvarede et spørgsmål fra hr. Svend Jakobsen, som udsprang af et konkret hotelbyggeri ved Jyllands vestkyst. Vi har her netop et eksempel på en situation, hvor der bør være mulighed for, at sagen afgøres ud fra mere landspolitiske synspunkter end dem, der kan forventes anlagt af en lokal myndighed. Den foreslåede bestemmelse har i øvrigt paralleller i flere andre love, og jeg kan minde om, at der sidste år var fuldstændig enighed her i tinget om at indføje en lignende bestemmelse i by- og landzoneloven.

Jeg kan i øvrigt henvise til de fyldige bemærkninger til lovforslaget. Det er min opfattelse, at der her i tinget er bred enighed om nødvendigheden af at intensivere landsplanlægningen og indføre en regionplanlægning, der dækker hele landet, og det er der-

for mit håb, at dette lovforslag vil kunne samle tilslutning fra alle sider.

Jeg skal hermed anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Hermed tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af borgerlig straffelov (Mindre berigelsesforbrydelser m. m.)*.

Som der nærmere er redegjort for i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, tilsigter dette en almindelig sænkning af strafudmålingsniveauet på væsentlige områder inden for strafferetten. Forslaget imødekommer hermed et ønske om at gennemføre en begrænsning i anvendelsen af frihedsberøvende foranstaltninger, ikke mindst over for mindre alvorlige berigelsesforbrydelser, som i de seneste år ofte er fremført i den offentlige debat, og som også fandt udtryk på justitsministeriets kriminalpolitiske seminar i juni 1971.

Lovforslaget bygger dels på den betænkning vedrørende nogle af- og nedkriminaliseringssspørgsmål, som en arbejdsgruppe under justitsministeriet offentliggjorde i august 1972 på grundlag af drøftelserne på det nævnte seminar, dels på de udtalelser, som justitsministeriet har indhentet over betænkningen, herunder navnlig en indstilling af 5. januar 1973 fra straffelovrådet.

Som anført i de almindelige bemærkninger til lovforslaget kan den ønskede sænkning af strafudmålingsniveauet bedst gennemføres ved et samspil mellem lovgivningsmagten, domstolene og anklagemyndigheden.

I overensstemmelse med arbejdsgruppens indstilling søges det lovgivningsmæssige grundlag for en sænkning af strafudmålingsniveauet tilvejebragt ved at give bestemmelsen i straffelovens § 287 om de mindre alvorlige berigelsesforbrydelser et bredere anvendelsesområde og ved at gøre anvendelsen af bøde eller hæfte obligatorisk, hvis forholdet henføres under § 287. I forbindelse hermed foreslås det i § 285, der fastsætter normalstrafferammen for berigelsesforbrydelser til fængsel indtil 2 år, at ophæve den særlige strafferamme på fængsel indtil 3 år for gentagelsestilfælde. Samtidig foreslås det at fjerne henvisningen til gerningsman-